

[Bramsnæs.]

gaaende Militærudgifternes Stigning, Nedskaeringernes Indflydelse paa Udgifterne, Formueskattenedsaettelsens Indflydelse paa Indtaegterne o. s. v., er allerede gjort i Folketinget, og jeg skal ikke gentage dem. Jeg kan naturligvis heller ikke slutte mig til den Ros, som den aerede Ordfører for Venstre gav Ministeriet paa dette Omraade. Hvis jeg skulde udtale mig om den af Ministeriet udfoldede Virksomhed paa disse Omraader, vilde det absolut ikke blive rosende, men jeg skal ikke komme naermere ind paa det.

Jeg lagde ogsaa Mærke til, at den aerede Ordfører for Venstre priste det udmærkede Samarbejde mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Det glaeder mig, at der fra Venstrepartiets Side er Tilfredshed med dette Samarbejde; der har jo været Tidspunkter, hvor Samarbejdet syntes mindre godt, men vi er maaske nu inde i en af de Uger af Rigsdagssamlingen, i hvilke Samarbejdet kan betegnes som nogenlunde, saaledes at der er Grund til at fremhaeve det.

Men jeg vender tilbage til det, jeg sagde før, at jeg ikke ønsker at gøre Forsøg paa at fremme det, som kaldes Landstingsparlamentarisme, og jeg vil dertil føje, at Landstingsparlamentarisme har vi jo haft i Danmark. Det faar vi, hver Gang der i Folketinget findes et politisk Flertal og et Ministerium, der svarer dertil, men som ikke svarer til det politiske Flertal her i Landstinget. Der er jo det ejendommelige ved den danske Forfatning, at naar de to Partier, der i Øjeblikket har Flertal i Folketinget, danner Regeringen, saa har vi Folketingsparlamentarisme, saa er det Folketingets Flertal, der er afgørende. Men i det Øjeblik, der er et andet Flertal i Folketinget og et andet Ministerium, har vi Landstingsparlamentarisme. Jeg er ikke sikker paa, det er klogt politisk set at bygge denne Modstand mod de andre Partier op paa en Landstingsparlamentarisme. Landstingets dominerende Indflydelse har efter min Mening aldrig været noget, som man stod sig ved at slaa sin Lid til. Hvis man undersøger Danmarks politiske Historie, vil man altid se, at de, der har holdt paa Landstingets Ret, efterhaanden har maattet vige, maattet opgive deres Standpunkt med Hensyn til Landstingets Betydning. Og de, der i de senere Aar har bygget og i de kommende agter at bygge deres Politik paa, at der i Landstinget findes et konservativt Værn — naar jeg siger konservativt Værn, tænker jeg paa det Værn, der er bygget op af Venstre og det konservative

Folkeparti i Forening —, vil maaske finde, at dette Værn ikke er saa overordentlig stærkt. Det var maaske nyttigt for dem, der tror paa dette Værn i Fremtiden, at lægge Mærke til, hvorledes de talmæssige Forhold i denne Henseende ligger. For Tiden er der jo et Flertal i Folketinget af Venstre og Konservative; det er ikke stort, men der er jo nogle Stemmers Overvægt. Det skyldes i ikke ringe Grad, at Venstrepartiet har det, man kalder Valglykken, med sig — det er nu en Ejendommelighed, som synes at indtræde hyppigt; det synes, som om Partiet Venstre i saa Henseende staar paa en overordentlig venskabelig og fortrolig Fod med det Væsen, som bestemmer Valglykken. Det er jo saadan, at Venstre fik 4 Mandater mere i Folketinget, end det skulde have; Venstre har for Tiden 47 Medlemmer i Folketinget, men burde efter Stemmetallet kun have 43. Det viser, at Stemmetallet ved sidste Valg egentlig ikke gav det konservative Flertal synderlig Styrke. Men heller ikke for Landstingets Vedkommende synes Tallene at være saa overordentlig fortrøstningsfulde for dem, der tror paa det konservative Værn i Landstinget. Ser man paa Tallene, som de er i Øjeblikket, kunde det synes, som der var langt igen. Det er jo saadan, at Venstre for Tiden har 31 Mandater her i Landstinget, Socialdemokraterne 25, de Konservative 12 og det radikale Parti 8, saaledes at Venstre har ikke mindre end 6 Mandater mere end Socialdemokraterne. Hvis man imidlertid ser paa Stemmetallene for de sidste to Landstingsvalg, saaledes at man faar hele Landet med, viser det sig, at Socialdemokratiets Stemmetal var 277 000, medens Venstres Stemmetal var 269 000, og derved konstateres altsaa, at der paa Socialdemokratiets Lister er afgivet 8 000 Stemmer mere end paa Venstres Lister — ikke desto mindre har Venstrepartiet i Landstinget 6 Mandater mere end Socialdemokratiet. Hvis man nu sagde, at det var en Ting, som stod urokkelig fast, at saadan skulde det være, og man byggede sit Fremtidshaab derpaa, saa maatte man i hvert Tilfælde indrømme, at det konservative Værn, man mente at have i Landstinget, ikke var støttet af Vælgerne, for hvis Vælgerne ved Landstingsvalget skulde have sagt deres Mening om Landstingets Sammensætning — Vælgerne ved Landstingsvalget, siger jeg udtrykkelig —, vilde Venstre ikke have faaet en saadan Overvægt, som det har i Øjeblikket. Men det er jo ikke alene saaledes, at denne Overvægt ikke svarer til de Valgresultater, som fremkom ved Landstings-